

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Nameček na poročilo o 24. občnem zboru v Pragi. — Dopis. — Naznanila.

Nameček na poročilo o 24. občnem zboru v Pragi.

(Konec.)

V Gmundu je vstopil nek Dunajski srenjski odbornik, ki je bil tudi v Prago namenjen. Kmalo po dogovoru, od kod je kdo in kam potuje, sva si bila znanca. Ljubljana mu je bila znana, celó tudi nekte osebe, ktere je pozdravljal. Ali kaj hočem z njim, ki je bil tako neznansko liberalen in jaz — duhovnik! Skoraj sem dvomil, da bi bila midva dalje kakor do Prage potovalna tovarša; pa glejte, bila sva si neločljiva. Vkup sva stanovala, vkup od jutra do večera hodila, kar je meni posebno dobro služilo, ker bil je rojen Pražan ter vedel za vse ulice in znamenitosti. Enkrat ogledujeva kosarno za onemoglje vojake, kjer je on nekaj kot deček s svojim očetom živil. Kmalo pride nek častnik ter se ponudi nama invalidnico razkazati. Rada ponudbo sprejmeva ter res vse ogledamo. Med ogledovanjem se zmenimo od kod je kdo, po kaki poti hodi i. t. d. Na zadnje pravi: Naj znamenitišo reč Vama moram vendar še pokazati.

Peljal naju je na vrt, za nas pravi kraj spoznanja. „Antonija, zakliče svoji ženi, tú imaš Ljubljančana, jaz pa svojega Dunajčana“. Takoj me praša, če znam slovenski; kaka iznenada! Bila je hči umerlega vi-sokega uradnika pl. Š..... Dalje smo spoznali v prijaznem gos-podu polkovnika, poveljnika te obširne invalidnice in izvrstnega sadjerejca. Velik vert si je sam vredil, vsa drevesca sam sadil in cepil; cvetlice je gospa oskrbovala — res oba mojstra v svojem poslu. Le čebelnjaka je še manjkalo; letos znabiti že tudi stoji, — saj jaz sem zapeljeval,

kolikor sem mogel. Nekoliko pohujšanja sem že učinil, ker takoj drugi dan sta šla čebel. razstavo gledati.

O zlati Pragi ne bom dalje nič rekel, kakor da je res lepa in znamenita v mnogem oziru; kdor hoče male črtice še o Pragi čitati, naj pogleda „Slov. čebelo“ l. 1876 str. 93.

Po tridnevnem bivanji v Pragi sva se z Dunajskim mestnim očetom skoraj težko ločila; za marsikaj sem mu bil hvaležin. Imel je prav zdrave načela o državi, šoli in kersanstvu; še celó molil je, kar saj ni liberalno. Vsa liberalnost njegova je bila le na jeziku — neka novašegna pritiklina. Upam, da bi mi prijazin gospod izjave ne zameril, naj bi jo kdaj čital.

Vračal sem se po severno-zatočni železnici memo Jiglave in Znojma. Tudi po tej strani je polje enako lepo obdelano in mnogo sadnega drevja — sem ter tje pravi sadni vrt. Sadja, se vé da, lansko leto nisem nikjer drugej vidil, kakor ravno na tej progi v neki zatišni dolinici, in nekje unkraj Tulna blizo češke meje.

Jiglava ima prav lepo lego, pa precej visoko; okolica skoraj planinska ravnina. Še lepšo lego na griču ima Znojmo.

Toliko kumar na polji še nisem nikoli vidil, kakor v tej okolici. Znojmčani so pa tudi sloveči v pripravljanji te prijadi, ter jo razpošiljajo po celem svetu. Od tod proti Dunaju se vrstijo vinogradi in sadni vrtri, da mora človek pridne sadjerejce le blagrovati.

Tú ostanimo in zdaj tudi povem, zakaj so „Novice“ „nameček“ zakrivile. V listu 18. tek. leta namreč pišejo: „Velikansk je pridelk raznega sadja na Češkem, zlasti pa jabelk. Po statističnih preiskavah zadnjega časa je na Češkem 10 milijonov sadnih dreves v vrtilih; 1 milijon 600000 na pašnikih, 2 milijona ob cestah in potih. Potem takem imajo na Češkem blizo 14 milijonov sadnega drevja. Vsako leto nasa-dijo drevja kak pol drugi milijon. Češko sadje gré posebno v severno Nemčijo in v Rusijo, in češki deželi donaša neizmerno veliko denarja“.

Res je tako. Potoval sem l. 1876 po dveh, in l. 1879 spet po dveh različnih železničnih progah, tedaj sem nekoliko češke dežele vidil in sicer od raznih strani. Še se spominjam, kako mi je l. 1876, ko smo se v sredi sadnih vrtov peljali, nek potnik rekel: Glejte, kak lep razgled! Imate li pri vas tudi tako sadjereje? Žalibog, da mu nisem mogel pritrditi. Skoraj nisem vedel, kako našo zanikernost izgovarjati, ko me je dalje popraševal, zakaj da pri nas sadjereja ne cveté: je li premrzlo obnebje, ni mar zemlja za to? Ker znabiti marsikteri bralcev nima več pri rokah IV. letnika „Čebele“, si dovoljujem, kratke vrstice tú ponoviti.

Dragi Slovenci! zakaj pri nas ni tako sadjereje, kakor bi je lahko bilo?

Mar nam tega treba ni? Da, krvavo potrebno. Kako potrebno, nam dokazuje vradni list „Laibaherca“, ker dan na dan skozi celo leto

po primeri saj 20 uradnih prodaj po dražbi večih in manjših posestev naznanuje. Zemlja je pri nas dobra, obnebje milejše, kakor na Češkem, prostora brez vse škode za poljedelstvo še za milijone sadnega drevja, le starokopitnež nam povsod kakor môra sledí ter napredek v sadjereji in v čebeloreji (žalibog še v marsikteri reji) ovira. Mar li je to preojstra beseda? Ojstra pač, pa jako zaslužena.

Dragi rojaki! Časi so se spremenili; vsi stroški zvikšali, zemljišča pa ne raztegnile, tedaj staro kopito ne velja več, drugače moramo gospodariti, če hočemo svojo zemljo otrokom zapustiti, če ne si jo bodo ptujci delili. Kdor dandanašnji zaostaja in ne napreduje bo v revšini in pomanjkanji zdihoval in še ob to prišel, kar ima, ker je talent zakopal in ni hotel s talentom napredovati, ter ga obresti naložiti.

Ne reci, kakor se tolikrat čuje: Saj ne rodi več, kakor nek-daj. Neumna beseda! Bo že rodilo; le uči se zemljo prav obdelovati, sadno drevje prav saditi, snažiti in odgojevati. Ne izustí še celó naj neumniše besede: Saj ne bom sadu užival! Zakaj neki ne? Drevesce že mnogokrat v petem, šestem letu začne roditi, marsikdo pa gospodari po 20, 30 in več let. In naj bi ga tudi ne, so mar naši spredniki ves sad sami povžili, sadno drevje le za-se sadili? Meniš li, da bodo tvoji potomci od lesa in kamnja živeli?

Bodi nam čebelarjem sadjereja še resniše pri srcu, kakor drugim; ker gotovo je, da zavolj spremenjenih okoljšin čebelarstvo pojemlje. Gojzdi so se izsekali, namest medunosnih rastlin se polje obdeljuje le z raznim žitom; kako pa naj po tem takem čebelarstvo napreduje, ki je starih pašnikov za-nje če dalje manj, za nove pa ne skrbimo? Za nas čebelarje je sadjereja mnogo koristniša, kakor za druge posestnike. Ti gostokrat tožijo: Kaj pomaga cvet, če ni sadu! Nam pa tudi cvet pomaga, tedaj imamo od sadjereje dvojni dobiček — dobiček, ktereга nobedin drugi nima.

Naj bi beseda ne bila bob v steno! Plača za trud sledí gotovo.

Dopis.

Z Dolenjskega bl. Rudolfovega. J. K. Če Vam je drago, nate male črtice, s kterimi bo znabiti komu ustrezno.

Tri leta že čebelarim s premakljivim satovjem in veliko večje veselje imam s čebelarstvom, kakor kdaj popred — da, zdaj še le smem reči, da čebelarim, popred sem le čebele imel! Pač je težko umeti, zakaj se naši kmetiški tovarši tako svojeglavno starega panja držijo, dasiravno je dobiček tako očividен. Zdaj še malo skušnjo: Predlanskem sem imel štiri panje in sicer *a* in *b* prav dobra, *c* in *d* pa bolj slabotna. Tedaj združim zadnja v en panj, pa kmalo mi je spet slab postal.

Da bi zvedil, koliko čez zimo pojedó, sem jih kmalo po sv. Mihelu tehtal. Bila sta *a* in *b* prav dobra, *c* pa bolj slab. Na spomlad o začetku aprila jih zopet tehtam in vidim, da *a* je potreboval 13, *b* 11, *c* pa 15 funtov medú. Prva dva sta dala o svojem času navadne roje, ali *c* ni rojil, ker imel je malo čebel in še te so bile jako lene. Na jesen sem ga v smrt obsodil in ko ga pregledujem, najdem dve matici in matično zibelko, medú prav malo. Matici ste bile prav blizo vkup, zalega je bila v redu, trotov prav malo. Je li zalego legla ena matica ali obé, nisem mogel zapaziti. Naj bi matici z lastnimi očmi ne bil vidil, bi skoraj tega ne verjel; ne spominjam se, da bi bil kaj takega kje slišal.

Naj Vam o tej priliki še poročam, da je izvrstni čebelar Fr. D. v Semiču novo médmetalnico osnoval, ki lahko sprejme ob enem deset sotov za izmetavanje strdí. Veljá nekako 4 gld. in neki prav dobro dela.

Opomba vredništva. Ko bi bili „Čebelo“ že prejšnja leta pazno čitali, bi lahko vedeli, da ste dve matici v panji sicer redka prikazen, pa vendar znan primerljaj. Le škoda, da niste panja še dalje pri življenju pustili ter skrbno opazovali, kdo zalega leže: obe ali le ena matica. Mogoče, da je bila ena kaj pohabljená ali sicer neoplodena; da bi bile poslo delile ter vsaka nekaj časa jajčica legle, je komaj verjetno. Čebelar se mora res vedno učiti.

Kar Vaše poročilo o novi médmetalnici tiče, le na dan z njo! Čemú pa so iznajdbe, kakor za občno korist! Tega pa ne bodo dosegle, dokler se bodo pod mernikom skrivale.

Naznanila :

Z novim letom je začel g. Nowotny na Dunaju izdajati tretje letnike avstrijsko-ogerskih listov v nemškem jeziku:

1. za ribištvo. List izhaja vsak teden. Velja 4 gld.
2. za rejo perutnine in dom. zajčkov. Izdavanja lista na teden in cena enaka.
3. za čebelarstvo. List izhaja na mesec ter velja 1 gld. Naročuje se pri opravištvu, na Dunaju, III. Hauptstr.

Posebno zadnji list za čebelarstvo, vredovan po č. g. Celestinu Šahingerju, je priporočila vreden.

Po vredništvu češky-a Včelar-ja v Pragi (Karolinenthal Nr. 144) se dobiva Poročilo o 24. občnem čebel. zboru v Pragi, v katerem je tudi zgodovina čebelarstva po Češkem, ter raznih čebel. društev po 1 gld. Drag spominek je naberka fotografičnih obrazov (83) naj imenitniših čebelarjev po 2.20.

Kraški méd, pitanec, po 30 kr. funt. Ta ni prešanec, ampak cvet ali samotok od l. 1878 v lepih novih posodah, ki drzé blizo 1 cent.

Dobiva se ga pa tudi lahko manj pri častitemu gospodu A. D., vikarju v Črnhemvrhu.